

взоръ на спокойнитѣ му сини очи, отъ време на време пробѣгва диря на безкрайна печаль. Долната устна на красивата му горда уста е леко издадена напредъ, въ едва подчертано презрение.

Ето го най-сетне предъ дивия варваринъ Жеханъ... Какъ ли ще си отмъсти той за надменнитѣ отговори, които нѣкога му бѣ прасалъ? Какво ли го очаква? Тъмница? Смъртъ? Ахъ, нека, нека го убиятъ. По-скоро. Смъртъта е за Бодуенъ желана утеха, освобождение. Следъ смъртъта на жена си, следъ загубата на най-добритѣ си хора, следъ позора на поражението, каква полза отъ живота? А кой знае, жестокиятъ българинъ можеби щѣше да го ослѣпи, или да го мъчи безъ да го умъртви... Това бѣше наказание отъ Бога. За неговата надменность. За опустошението на Константиновградъ. За гдето се бѣше отклонилъ отъ първоначалната света цель на похода... И въ очитѣ на императора отново пробѣгва диря на неизказана печаль и късни разкаяния.

Калоянъ пристѣпи къмъ него. Подаде му ржка. Крепко стисна бледата му дѣсница.

— Ти си единъ голѣмъ храбрець... Юначеството ти ме удиви. — Той взе императорската сабя и му я подаде — вземи оръжието си.

Латинецътъ влива очудено взоръ въ очитѣ на царя. Протѣга ржка, взема сабята си. Какво е това? Защо варваринътъ постѣпва така съ него? Измама ли е? Подигравка ли?

Изведнѣжъ той разбира. Разбира огромната си грѣшка, и сякашъ цѣлъ рухва подъ тежестъта на вината си. Едно време тази ржка се бѣ протегнала къмъ него съ предложение за помощ и приятелство... А той — безумецъ — я бѣ отблъсналъ тъй грубо, тъй глупаво...

И Бодуенъ забравя всичката си гордостъ, всичкото си достойнство на кралски роднина, Фландърски графъ и Латински императоръ.

Горчиво разкаяние свива гърлото му. Хубавото му лице се сгърчва отъ мъка. Той поклаща глава, закрива лице съ длани. Шѣпотътъ му едва се чува: